

Hanka Koreňová - Sivé ucho - 3. kapitola

Vlci sa vliekli lesom s uloveným srncom, ktorý mal nasýtiť svorku. Hora, ktorou šli, bola tichá. Bolo počuť iba šuchotanie ich labiek v hlbokom snehu. Žiaden vlk neprehovoril, ani na cestu sa nik nepýtal - asi túto časť lesa dobre poznali, keďže úbytok potravy trval už dlhší čas. Pre zimu bol takýto tichý pochod typický. Niekde v diaľke zakrákala vrana. Sivé ucho začínal byť nervózny. V hlave mu vírili otázky. Ako asi svorka zareaguje, keď sa tam objaví znovu? Nebudú sa naňho hnevať, že odišiel? A čo jeho súrodenci? Sestrine uistenia mu nestačili. Ale najspornejšia otázka bola: Čo spravia pri stretnutí jeho rodičia? Budú mu sklamane vyčítať jeho vtedajšie rozhodnutie? Alebo budú radostne vrtieť chvostmi? Popravde, nepamätal si, ako reagovali na to, že sa rozhodol opustiť ich. Sivá laba si pravdepodobne všimla, aký je rozrušený, pretože sa naňho pozrela a spýtala sa: „Je ti niečo?“. „To je v pohode, nemusí ťa to zaujímať,“ vyhýbavo odvetil Sivé ucho. Vedel, že jeho sestra má právo vedieť, čo ho trápi, ale nechcel ju zbytočne zatťažovať tým, čo cíti. „No tak, Sivé ucho! Mala by som vedieť, prečo si taký skl'účený! O svoje pocity by si sa mal deliť s ostatnými - to je jeden zo zákonov našej svorky.“ Aj naďalej stála za svojím. Sivé ucho sa na chvíľu zamyslel. Nakoniec uznal za vhodné zveriť sa jej. „Vieš, čo keď ma tam nebudú chcieť?“ povedal potichu - tak, že to počuli len oni dvaja. „Nemáš sa čoho obávať, už som ti jasne povedala, že si všetkým veľmi chýbal,“ povzbudzujúco ho štychla ňufákom do boku. Pokračovali v chôdzi, až kým neprišli na väčšiu čistinu. Sivému uchu napadlo, že sa pravdepodobne nachádzajú v tábore tejto svorky. Všetko tomu napovedalo. Potom však zneistel. Keď predtým odchádzal, snažil sa od tábora odísť čo najďalej, putoval asi dva dni, kým si nenašiel útočisko - a teraz je tábor len chvíľu cesty od jeho súkromných loveckých území? To nedávalo zmysel. A ďalšou čudnou vecou bolo, že tábor teraz vyzeral úplne inak, ako si ho pamätal. Snáď svorka nezmenila trvalé stanovište, či áno? Z úkrytov v kmeňoch polámaných stromov, pod balvanmi a papradím sa začali vynárať vlci, ktorí chceli zistiť, či im lovci priniesli niečo pod zub. Toto bola jedna z tých väčších svoriek, v ktorých neboli len členovia jednej rodiny, ale viac spojených rodov, ktoré sa navzájom aj krížili. Všetci sa začudovali, keď zbadali Sivé ucho stáť pri skupine lovcov. Boli to samé známe tváre - Hnedá škrvna, Snehový kožuch, Ryšavý chvost aj Čierny blesk. Popri nejakom hnedom vlkovi, ktorého Sivé ucho nepoznal, natešene prebehol mladý biely vlk s veľkým sivým fl'akom na chvoste. Sivému uchu poskočilo srdce. Spoznal Sivý chvost - svojho stále pojašeného a nesmierne zvedavého brata. Keď boli malí, večne spolu vystrájali. Na čistinke sa pomaly schádzalo čoraz viac vlkov. Po chvíli sa spomedzi nich vynoril majestátny čiernobiely vlk. Sivé ucho vedel, že to je alfa. Pamätal si ho veľmi dobre. Svoje postavenie vodcu svorky prijal s úctou a zodpovedne dávno predtým, ako sa Sivé ucho vôbec narodil. Bol to naozaj dobrý alfa. Po boku alfy kráčal beta. Obyčajný sivý vlk, ale Sivé ucho vedel, že alfa ho zvolil za svojho zástupcu kvôli tomu, že Ostrý tesák bol mimoriadne bystrý. Sivé ucho medzi vlkmi letmo zahliadol svojich rodičov, ale nemal možnosť nadviazať s nimi očný kontakt, pretože alfa sa postavil pred zvyšok svorky. Premeral si Sivé ucho skúmaným pohľadom a napokon povedal: „Rád ťa zase vidím, Sivé ucho.“